

Publicerad 2004-02-20 00:18 av Louise

Du

Du var mitt allt

Du var min själ

mitt blod

Du var luften omkring mig

Fyllde mina lungor med ork och min kropp med styrka

Du fanns där när jag behövde dig

Du fanns alltid

Du fanns överallt

Du lät mig minnas och gråta

Utan att klaga

utan att gå

Lät du mig vara den jag är

Sen försvann du

sakta kunde jag se dig glida bort

bort från mig

sakta

sakta vänder du dig om

jag ser dig gå, jag ser dig gråta

jag ser din rygg

din smärta

Jag ser igenom dig

Utan att förstå varför du går

låter jag dig gå

Du var mitt allt

Du var min själ

mitt blod

Varför lämnade du mig ensam

Genom dig kunde jag orka

genom dig kunde jag se

Endast du lät mig leva

Endast du kunde lyssna, trösta och förstå

mitt allra innersta väsen

utan ord

Du lät mig minnas och gråta

du lät mig klaga utan att gå

Varför gick du då?
Varför lät du mig inte stödja dig så som du stöttat mig?
Varför vände du mig ryggen när det brände som mest?
Jag ville låta dig minnas och gråta
jag ville låta dig leva
Jag skulle ha lyssnat
jag skulle ha tröstat
om du bara gett mig chansen
skulle jag låtit dig leva precis som du var
Utan att svika
utan att gå

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Louise med Poeter.se id #360 innehar upphovsrätten